

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

2den marts 1890.

16de aarg.

Et dukkelafaret

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Ellen Burton.

(Slutning.)

U gik hun frem med fornøjet mod og gav sig til at tænke paa historien om de vise mænd og alt, hvad presten havde sagt derom.

„Jeg tror, jeg gjør, hvad der er ret“, tænkte hun, „og at Gud vil være min ledestjerne og føre mig gennem den mørke skov, og det maa være derfor, at jeg ikke mere er bange. Jeg kan ikke se min stjerne som de vise mænd; men jeg kan føle i mit hjerte, at den er der.“

Og saa tryk følte hun sig, at hun begyndte at synge:

„Stjernen ledte vise mænd
til vor herre Kristus hen“ o. s. v.

Hvis nogen vandringsmand havde været i nærheden, vilde han være bleven forundret over at høre lyden af hendes klare, barnlige stemme i nattens stilhed.

Paa denne maade gik tiden hurtig for hende, og sørend hun havde ventet det, naaede hun udgangen af skoven.

Himlen var begyndt at opklares, og lige over spiret paa kirken i Sandstone funklede en klar og straalende stjerne. Da hun traadte ud af laagen, slog uhret i kirketårnet, og dets slag havde en mild og beroligende klang i den lille vandrersteds øren.

„Gud har sendt mig en virkelig stjerne til at lyse for mig, og klostens slag lyder som englenes sang: Være være Gud i det høie, maasse er der ogsaa virkelige engle i nærheden af mig.“

Og hvo tør sige, at engle ikke holdt vagt over det fromme barn paa hendes vandring for hendes syge moder?

Ellen var bleven saa vant til mørket i skoven, at det overraskede hende at se, hvor lyst der var paa marken udenfor. Hun havde ingen vanskelighed ved at finde vei; thi hun havde ofte været i Sandstone med sin moder. Hun kjendte godt det gamle lindetræ, i hvis skygge de saa tidt paa hede sommerdage havde udhvilet sig; dets grønne blade var nu borte, og sneen havde erstattet dem med sit hvide dække. Hun skyndte sig afsted, taknemmelig over den tid, hun havde sparet ved at følge veien gjennem skoven.

III.

Midt i hobedgaden i Sandstone laa et hus af røde sten, med en grøn dør, som bar en messingplade, hvorpaa der var indgraveret med store bogstaver: „White, læge.“

Doktor White var pebersvend, og hans hus blev bestyret af en enke, madam Wilkins, som pleiede at sige, at det eneste menneske paa jorden, hendes herre glemte at tænke paa, var ham selv.

Han havde en bethdelig praksis, og det hændte sig, at paa den søndag, vi har omtalt, var han bleven opholdt længe hos en patient, saa at klokken var slaaet halv et, før madam Wilkins, som selv sad oppe efter ham, hørte den velkomne lyd af hans gig, der holdt stille udenfor døren. Den gode tone sprang øieblikkelig op af sin stol, greb ildragen og bragte kullene i kaminen til at flamme lystig; derpaa skjænkede hun noget kogende vand paa theen, som allerede laa beredt i thepotten, og trak lænestolen tæt hen til ilden. Doktor White traadte ind i stuen, udmattet af sit dagverk.

„Hvor her er hyggeligt og varmt, naar man kommer fra den bidende kulde udenfor“, sagde han, „men det gjør mig ondt, at De har siddet oppe efter mig saa længe!“

Madam Wilkins stillede hans tøfler hen

ved hans fødder og theen paa bordet ved siden af ham, og snart efter traf doktoren sig tilbage for at finde den hvile, han trængte saa haardt til.

Nogle saa sjæblikke efter vilde madam Wilkins følge hans eksempel, da hun hørte, at der blev ringet paa dørflokken, og paa samme tid slog kirke-uhret to.

„Hvem kan det nu være“, sagde hun noget tvært til sig selv, „det maa virkelig være et alvorligt tilfælde, som skal bringe mig til at forstyrre doktoren igjen inat!“

Hun gik ud til gadedøren og aabnede den, og da hun saa Ellen, sagde hun:

„Hvad vil du, barn?“

„Med tilladelse, madam, jeg vilde blot spørge, om doktoren kunde komme ud og se til moder? hun er meget syg, og jeg er bange for, at hun har feber ligesom fader.“

„Hvem er din moder, og hvor bor du?“

„Moders navn er Rachel Burton, og vi bor tæt ved Fillmore skov.“

„Hvad for noget, er du Rachel Burtons datter, og er du gaaet den lange vei alene inat i dette veir?“

„Ja, jeg er, og jeg maa straks gaa tilbage igjen, thi der er ingen anden hos moder end min lille søster. Men vil De ikke være saa god at spørge doktoren, om han vil komme?“

„Kom ind, mit barn, staa ikke der ude i kulden“, sagde madam Wilkins, idet hun undgik spørgsmaalet; thi hun havde paa ingen maade ifinde at sige noget til sin herre før om morgenen, og dog havde hun for ømt et hjerte til ikke baade at føle medfølelse og beundring for dette barn, der havde havt mod til at trodse ensomheden i den mørke vinternat.

Hun bragte Ellen ind i dagligstuen, men kunde ikke saa hende til at tage hat og kaabe af; thi hun var ivrig efter at komme hjem igjen.

„Na, vær saa god at sige mig, om De tror, at doktor White vil komme ud til moder inat.“

„Er hun da saa meget syg?“

„Na ja, meget, hun kjendte mig ikke, da jeg gik bort; hun ser ud affurat ligesom fader gjorde, da han var syg, og jeg er bange for, at hun ogsaa dør, dersom ikke doktoren kommer og giver hende medicin. Jeg skyndte mig herind saa hurtig, som jeg kunde, da jeg var bange for, at doktoren skulde komme for sent, hvis han først kom imorgen.“ Hun saa bønfuldende op paa madam Wilkins, medens hun talte.

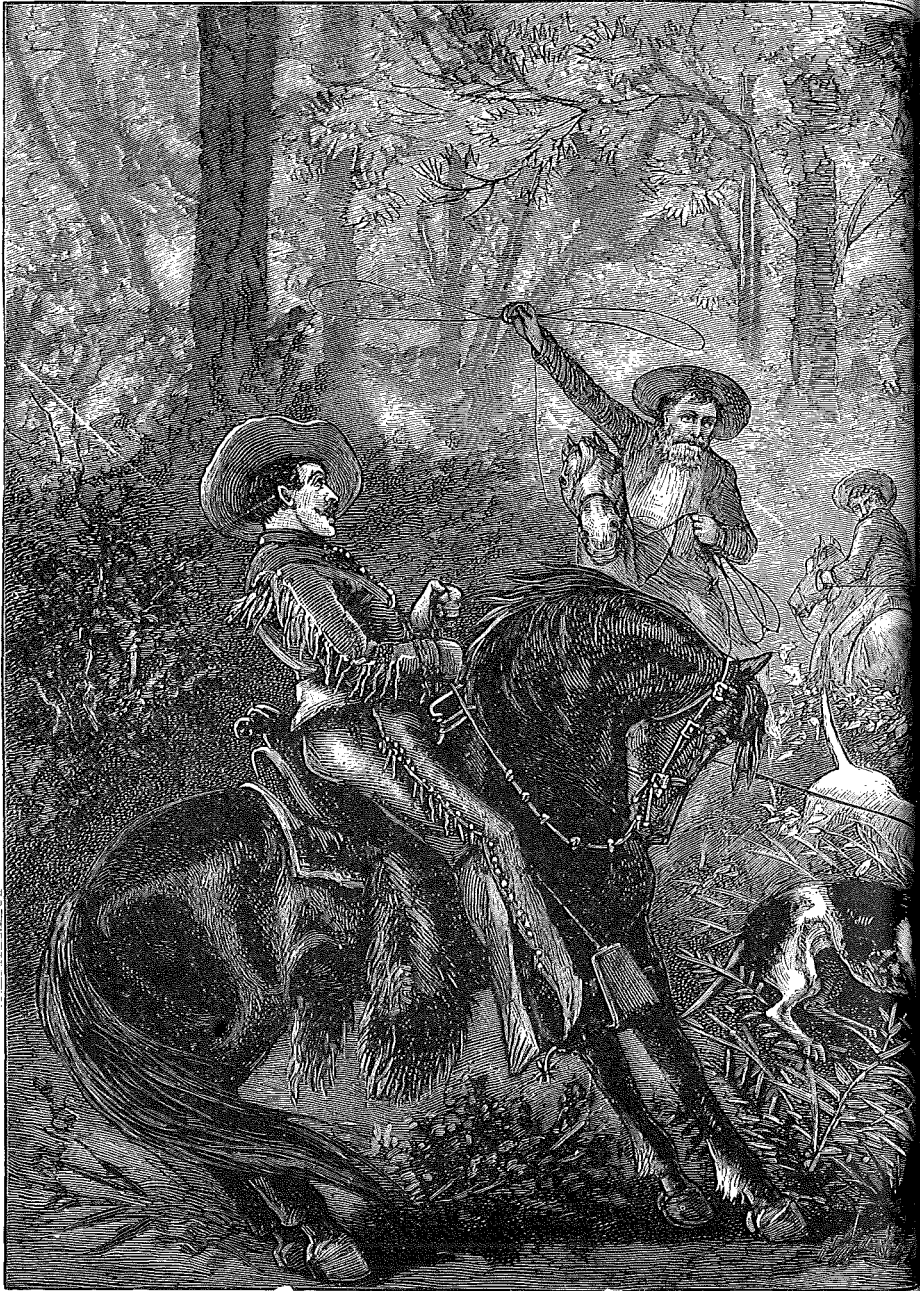
Det kan ikke siges, om den gode kones omhu for sin herres nattero eller hendes medlidenshed med Ellens angst vilde have seiret; thi i dette øjeblik løb doktor Whites stemme oppe fra hans sovekammer, idet han spurgte, hvem det var.

Da hun nu ikke længere havde noget valg, gik hun op til døren og fortalte, hvad Ellen havde sagt om sin moders sygdom, men tillod sig dog at spørge, om ikke doktoren kunde sende noget medicin derud inat, og saa selv komme, naar det blev dag.

„Dg saa nu sende det stakkels barn alene tilbage, efterat hun har arbejdet sig igjen-nem sneen i haab om at saa mig derud inat? Nei, min gode madam Wilkins, tror De, at jeg kunde blive liggende i min seng under saadanne omstændigheder; hvordan skulde jeg kunne forsvare det? Lad John straks spænde for giggen, saa tager jeg barnet med.“

Efter hvad der selv for den utaalmodige lille Ellen syntes at være en kort tids forløb, sad hun ved siden af doktor White i giggen med en liden kurv paa skjød, hvori madam Wilkins i en hast havde indpakkert nogle gode sager fra doktorens spisekammer til den syge.

Stjerne var næsten alle forsvundne, og mange stjerner skinnede paa himlen; men vor lille heltinde glemte ikke den ene, der havde straalet hende imøde, da hun kom ud af den mørke skov. Der var den endnu, hun kunde let kjende den paa dens eien-

dommelige røde stjær. Den stod nu bagved, og hun vendte sig saa tidt om for at se den, at doktoren spurgte, hvad hun saa efter.

Da han hørte det, fortalte han, at hendes stjærnes navn var Merkur, og at man i oldtiden havde kaldt den gudernes sendebud.

Ellen kjendte hverken astronomi eller mythologi. Hun forstod ikke, hvad doktoren mente; men hun havde sin egen astronomi og mythologi, og det var denne: Siden folk gav stjærnerne navne, vilde hun altid kalde denne sin stjærne, sit sendebud fra Gud, sendt til at lyse over hendes vei i den mørke nat.

De naaede snart hytten. Lille Margrethe vaagede trolig ober moderen, som, sagde hun, ikke syntes at savne Ellen, men havde ligget i en halvt vaagen, halvt sovende tilstand og havde undertiden talt vildt.

Doktor White erklærede, at hun var angreben af en farlig feber, som grasserede i nabolaget, og som maasse vilde være bleven hendes død, dersom han var kommen nogle timer senere. Betænkfuld og omhyggelig, som han var, sørge han for, at der kom en dygtig sygevogterse ud for at pleie Rachel, da Ellen af spænding og anstrengelse var saa udmattet, at hun selv vilde blive syg, hvis hun ikke fik hvile.

I flere dage svævede Rachel i fare; men Gud lagde sin velsignelse i de anvendte lægemidler, sygdommen blev bekjæmpet, og lidt efter lidt gjenbandt hun sine kræfter.

Pastor Melville kom ofte og besøgte hende og sørge paa mange maader for den lille familie, indtil Rachel igjen var istand til at begynde sit sedvanlige arbejde.

Nu er Ellen selv gift og har børn, og til dem fortæller deres bestemoder ofte historien om deres moders natlige vandring og om den klare stjærne, som lygte for hende paa veien.

Stenhuset.

En rig mand havde et eneste barn, en søn, som han elskede meget høit. Nu hændte det, at han en nat drømte, at lynet slog ned og dræbte sønnen. Fra den nat af havde faderen ingen ro paa sig, og hver gang det lynede, kom frygten igjen. Saa beslattede han, at han ude i sin have vilde bygge et stenhus, der skulde være godt og solid, med tykke mure, men uden vinduer. Der skulde den ulykkelige gut puttes ind, hver gang det lynede; thi saa mente faderen, at han var vel forbaret.

Som sagt, saa gjort; manden fik huset bygget, og godt og solid var det. Hver gang det nu blev ubeir, maatte den stakkels gut ind i stenhuset, og det var gruelig kjedeligt for ham at være der i det mørke hus. Han fandt imidlertid paa noget, som han mente med tiden skulde befri ham. Han eiede nemlig en liden kasse med værktøi, og naar han nu skulde ind i stenhuset, bemægtigede han sig noget af kassens indhold, og naar han var lukket ind, begyndte han at hamre og file, saa at han omsider fik nogle sten løsne.

En uveirsdag, da han som sedvanlig var indelukket, fik han de sidste sten gjort løse; han havde nemlig beregnet, hvor mange han skulde have løsne og derefter fjerne, forat aabningen kunde blive saa stor, at han kunde krybe derigennem. Nu var værket færdigt; glad kastede han stenene ud og krøb gennem aabningen, og efter denne heltebedrift skjulte han sig bag en bukk i haven. I samme nu kom der et vældigt lyn, som slog ned i stenhuset og ødelagde dette. Guttens fader, der var vidne dertil fra huset, hvor de boede, skyndte sig ud i stor angst. Men hvor forbausset blev han ikke, da han ikke fandt gutten i det ødelagte stenhus, men kort efter saa ham aldeles uskadt staa bag en bukk. Jeg tænker, at han derigennem har lært at tro paa den Gud, for hvem ingen kan

ffjule sig; men som ogsaa formaar at bevare sine hørn, om det ogsaa tordner og lyner aldrig saa sterkt; og jeg tænker ogsaa, at faderen ikke nennede at straffe barnet, som Gud brugte til at give ham en saa dyrebar lære. (S. M. Børnebl.)

Bjørnejagt med lasso.

(Med billedet.)

Ogsaa her i Amerika er det den almindeligste maade at dræbe bjørnen paa at fende den en kugle i livet. Man lægger ogsaa her ofte ud et „aat“ og passer paa dyret, naar det kommer for at hente sig et maaltid.

Der findes imidlertid ogsaa andre jagtmaader, og af midtbilledet idag lærer vi at kjende en saadan.

En lasso er en lang rem med en kugle i den ene ende. Det er almindelig bekjendt, hvorledes dette redskab anvendes ved fangsten af vilde heste og okser; men det benyttes ogsaa af de dristige jægere til den langt farligere bjørnejagt.

Naar den forfulgte bjørn omringes af jægerne med deres hunde, reiser den sig forbitret paa bagbenene og kommer derved til at indtage en stilling, som gjør det forholdsvis let at slynge den sterke lasso om dens hals. Er dette først skeet, er den næsten altid jægerens visse bytte og ligger snart under for deres angreb.

Et og andet.

Er du virkelig vor moder? En moder døde og efterlod sig to smaa døtre. Faderen giftede sig op igjen efter en tids forløb. Kort efter brylluppet kom den nye moder ind i kamret, hvor de to smaa laa i sine senge; hun talte venlig til dem og kyssede dem. Da sagde det ene barn: „Er du virkelig

vor moder?“ Hun svarede: „Ja“. „Nu“, sagde barnet, „saa maa du ogsaa gjøre, som vor forrige moder og knæle ned ved vor seng og lade os bede.“ Hun gjorde det, og de smaa elskede hende og sluttede sig til hende som til sin virkelige moder, fordi hun udøvede den højeste af alle moderpligter.

Gode kunder. Om den berømte tyske læge Werlhof fortælles følgende vakre træf:

Han havde en dag besøgt en fattig arbeider, der boede i 3dje etage, og da han træt af at gaa i de lange trapper, et øieblik stansede i den nederste forstue for at hvile sig, fik en af hans fornemme bekjendte se ham der. Paa dennes spørgsmaal oplyste Werlhof ham om, hvor han havde været, og den fremmede mand undrede sig meget over, at den berømte læge nedlod sig til at besøge saa simple folk.

„Na“, sagde Werlhof leende, „saadanne er mine bedste kunder; de betaler mig nemlig der oppe.“

„J børnene kan man ret se Guds almagt, visdom og kunst.“ Luther var en varm barneven. Engang besøgte han Justus Jonas. Denne havde til erindring om skabelsen hængt en gren fuld af kirsebær over sit bord og priste, ved betragtningen af denne, Guds herlige velsignelse. Da Luther saa det, sagde han: „Hvorfor betragter du ikke heller dine hørn, dit livs frugter? Disse er dog langt skjønnere og herligere Guds skabninger end alle træernes frugter. J dem kan man ret se Guds almagt, visdom og kunst.“

Rittringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioug Falls:

Ved past. N. P. Kavler tøndesindsamling i Bergen mgh.: Helene Røstberg \$1.85, Ellen Bergitte Kilsen 1.08, Emma W. Bondelsb 1.17, Ole Olson 1.56, Edvard B. Danjon 1.61, Gustav H. Knudson 2.00, Henry W. Bringen 1.50, Karl v. Hammerstrom 0.68, Lewis Hagebart Varion 2.53; tilf. \$13.98. J. Jt. Heibgely og Dale: Julie E. Enger \$1.05, Johan Bernbard Lee 1.64, Palma Spimyr 1.00, Magne Olson 1.22; tilf. \$4.91. J. Palmira: Louise Berthine Johnson 2.07, Ellen Gierdal 0.46; tilf. \$2.53.

Sum: \$21.42.

G. D. Rustad.

Veien til helvede er brolagt med gode
forsætter.

Er du blandt dem, som daglig søger hen til din Jesus i bønner? Er du blandt dem, som daglig læser hans ord? Er du blandt dem, som hver dag bestræber dig for at gjøre, hvad Jesus vil, og afstaa fra al synd?

Kan du ikke svare „ja“ herpaa, saa slaa dig ikke til ro, før det er bleven anderledes med dig.

Tænk ikke paa at opsætte til imorgen eller til engang senere med at komme til Jesus. Dette har de fleste af dem, som nu er i helvede, gjort. Heller ikke de tænkte, at de skulde komme i helvede. Som smaa børn haabede de, at de skulde vende sig til Gud, naar de blev større. Da de saa blev ældre, sagde de: Jeg vil nu vente nogle maaneder eller aar, og da saa disse igjen var henrundne, tænkte de, at de nok skulde omvende sig, naar de blev gamle.

Og saa ventede og ventede de, indtil det blev forsent.

Et gammelt ordsprog siger, at veien til helvede er brolagt med gode forsætter, og du kan tro, at det er sandt, at de, som vandrer paa fortabelsens vei, saa mange gange har

tænkt paa at begynde et andet liv; men det er aldrig blevet til andet end forsætter.

Har du tænkt paa at gjøre det samme? Siger du: jeg vil nok omvende mig, jeg vil nok søge hen til Gud, men ikke nu med éngang. Vid da, at du er ganske paa samme vei som hine. Tænk dog over, i hvilken farlig stilling du er! Begynd dog nu med éngang, nu med éngang. Imorgen er det kanske for sent. Kanske rammer døden dig før den tid. Salsfald kan du være vis paa, at imorgen vil det være vanskeligere for dig; thi for hver dag man udsætter med at vende sig til Gud, bliver det vanskeligere.

Vil du være sikker paa at blive lykkelig i al evighed, saa kom, — kom dog nu med éngang. Bed ham gjøre dig til sit barn. Du vil ikke angre derpaa; det har aldrig nogen gjort, som har søgt hen til Jesus. Men hvis du venter, kan du være sikker paa at du vil angre det, om ikke nu, saa engang, naar døden og evigheden forestaar.

Derfor kom til Jesus, kom og det snart. Lad det ikke blive med blot et forsæt. Bed Gud om kraft til at holde ud, saa skal du se, at han vil hjælpe dig. Men bøn maa til, inderlig bøn til Jesus. Begynd derfor nu straks, vent ikke, begynd endnu idag.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 7.

Gid alle vilde feie rent foran sin egen dør.

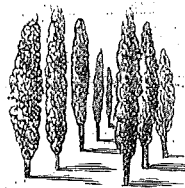
Billedgaade

n

ere 10

del

2 gve

r.